

De twee zilveren trompetten

Numeri 10

“Voorts sprak de Heere tot Mozes, zeggende: maak u twee zilveren trompetten; van dicht werk zult gij ze maken; en zij zullen u zijn tot de samenroeping der vergaderingen tot de optocht der legers. Als zij daarmee blazen zullen, dan zal de gehele vergadering tot u vergaderd worden, aan de deur van de tent der samenkomst. Maar als ze met de éne zullen blazen, dan zullen tot u vergaderd worden de oversten, de hoofden der duizenden Israëls. Als gij met een gebroken geklank blazen zult, dan zullen de legers, die tegen het oosten gelegd zijn, optrekken. Maar als gij ten tweede maal met een gebroken geklank blazen zult, zullen de legers, die tegen het zuiden gelegd zijn, optrekken; met een gebroken geklank zullen zij blazen tot hun optochten. Maar in het verzamelen van de gemeente zult gij blazen, doch geen gebroken geklank maken. En de zonen van Aäron, de priesters zullen met die trompetten blazen; en zij zullen ulieden zijn tot een eeuwige inzetting bij uw geslachten. En wanneer gijlieden in uw land ten strijde zult trekken tegen de vijand, die u benauwt, zult gij ook met die trompetten een gebroken geklank maken; zo zal aan u gedacht worden voor het aangezicht des Heeren, uws Gods, en gij zult van uw vijanden verlost worden. Desgelijks ten dage uwer vrolijkheid, en op uw gezette hoogtijden, en in het begin uwer maanden zult gij ook met de trompetten blazen over uw brandoffers, en over uw dankoffers; en zij zullen u ter gedachtenis zijn voor het aangezicht uws Gods: “Ik ben de Heere, uw God!”

Wij halen dit belangrijke gedeelte in zijn geheel aan, opdat de lezer de taal van de gewijde Schrift betreffende “de zilveren trompetten” voor zich heeft. Bijzonder opvallend is de plaats waar dit onderwerp vermeld wordt, onmiddellijk na de wolk - en vuurkolom. De trompetten staan in één verband met de hele geschiedenis van Israël, in het verleden en in de toekomst. De klank van de trompetten was voor iedere Israëliet een bekend geluid. Het was de verkondiging van de wil van God: zo duidelijk en zó eenvoudig, dat elk lid van de vergadering het kon horen en begrijpen, hoe ver hij ook af was van de plaats waar het getuigenis gegeven werd. God zorgde ervoor, dat iedereen van het volk, op welke afstand hij zich ook bevond, de zilveren tonen van de trompet der getuigenis kon horen.

De twee trompetten waren uit één stuk zilver gemaakt, en hadden een dubbele functie. Met andere woorden, de bron van het getuigenis was onveranderlijk één en dezelfde; maar het doel en het resultaat konden verschillen. Elke beweging in het leger moest het gevolg zijn van het blazen op de trompet. Moest de vergadering bijeen geroepen worden voor feestvreugde en aanbidding, dan gebeurde dat alleen door middel van blazen op de trompetten. Moesten de stammen als legers samen komen om te strijden tegen de vijand, het gebeurde door het blazen op de trompetten. In één woord, de plechtige samenroeping en het ten strijde trekken, - de muziekinstrumenten en de wapens voor de oorlog — alles — alles werd door de zilveren trompetten geregeld. Een feestelijke samenkomst, of het oproepen voor een oorlog, was alleen mogelijk na dat bekende geluid. Anders was het alleen een gevolg van eigen wil, wat Jahweh volstrekt niet kon goedkeuren. Het volk op reis in de woestijn was even afhankelijk van het trompetgeschal als van de beweging van de wolkkolom. Gods getuigenis, dat op de bijzondere manier meegedeeld werd, moest de gang van de vele duizenden in Israël beslissen.

Bovendien moesten de zonen van Aäron, de priesters op de trompetten blazen. God kan Zijn gedachten alleen meedelen aan priesters, die in gemeenschap en één zijn met Hem. De priesters hadden het heilige en verheven voorrecht dicht bij Gods heiligdom bijeen te zijn om daar de eerste beweging van de wolk op te vangen, en die aan de meest verwijderde stammen te verkondigen. Zij waren verantwoordelijk om een bepaald geluid te doen horen, en elke getelde in het leger had verantwoording om gewillig, onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Het zou opstandigheid geweest zijn, als iemand had willen opbreken zonder het woord van het bevel, of als hij geweigerd had op te breken, zodra het bevel daartoe gegeven was. Buiten het getuigenis om toch te vertrekken zou een wandelen in de duisternis hebben betekend. Weigeren op te staan, wanneer het getuigenis was gehoord, zou een blijven in de duisternis zijn geweest.

Wat eenvoudig en praktisch is dit alles. Het zal ons wel niet moeilijk vallen, om de betekenis en de juiste toepassing er van in te zien voor de vergadering in de woestijn. Bedenken wij echter, dat dit alles ons als type is gegeven en tot onze lering beschreven is, dan moeten we ons erin verdiepen. Het is onze roeping om het belangrijke, praktische onderwijs van deze uitnemende schone instelling van de zilveren trompetten ter harte te nemen en te bewaren. Niets toch is meer geschikt voor onze tijd. Die instelling leert de Christen iets, dat zijn volle aandacht verdient. Hier blijkt zo duidelijk mogelijk, dat Gods volk in alles wat het doet volstrekt afhankelijk behoort te zijn van en gehoorzaam aan het Goddelijk getuigenis. Een kind kan dit opmaken uit het type, dat ons nu bezighoudt. De Israëlieten in de woestijn mochten zich alleen verzamelen voor een feest of voor een godsdienstig doel, als ze het geluid van de trompetten hadden gehoord. Evenzo mocht een soldaat zijn wapens pas opnemen als hij door het alarmsignaal opgeroepen werd, om tegen de onbesneden vijand ten strijde te trekken. Zij vereerden God en zij streden; zij reisden en zij rustten in een eenvoudige gehoorzaamheid aan de oproep van de trompetten. Nooit was het de vraag, wat zij al of niet verlangden; hun gedachten, hun meningen of hun inzicht waren van geen belang. Het was eenvoudig en alleen een kwestie van onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. Israëls hele wandel was afhankelijk van het getuigenis van God, zoals de priester in het heiligdom dit gaf. De lofzang van de aanbieder of het gejuich van de soldaten waren alleen de vrucht van het getuigenis van God.

Dit is niet alleen treffend en leerzaam, maar ook bijzonder praktisch! Waarom staan wij er bij stil? Omdat wij er vast van overtuigd zijn, dat wij hier een les krijgen, die wij in onze dagen dringend nodig hebben. Meer dan door iets anders wordt de tegenwoordige tijd gekenmerkt door ongehoorzaamheid aan het Goddelijk gezag — door beslist verzet tegen de waarheid, waar juist gehoorzaamheid en overgave wordt geëist. Alles gaat goed, zolang het nog gaat over die waarheden, die ons duidelijk en klaar spreken over onze vergeving, onze aanneming, ons leven, onze rechtvaardigheid en onze eeuwige zekerheid in Christus. Daarna luistert men; ja, men geniet er van. Maar als het gaat over de eisen en het gezag van die Gezegende, die Zijn eigen leven gaf, om ons van het vuur der hel te verlossen en ons in de eeuwige blijdschap van de hemel te brengen, dan oppert men allerlei bezwaren; men gaat redeneren en vragen stellen. Dan wordt de ziel in de donkere nevel van vooroordelen gehuld, die het verstand verduisteren. De waarheid verliest haar scherpe kant en wordt op duizend manieren ter zijde gesteld. Er is geen sprake van wachten op het geluid van de trompet; en al hoort men de tonen, zo duidelijk als God zelf ze kan laten horen, dan volgt er toch geen antwoord op de roepstem. Wij gaan voorwaarts als we stil behoorden te blijven

zijn; en wij blijven stilstaan, als wij verder moesten gaan.

En wat is het noodzakelijk gevolg hiervan? Of we vorderen in het geheel niet of we vorderen in een verkeerde richting, wat nog erger is dan niet te vorderen. Het is volstrekt onmogelijk, dat we vorderingen kunnen maken in het leven Gods, als wij ons niet onvoorwaardelijk aan het woord van de Heere overgeven. Als we door de rijke, Goddelijke genade en door de kracht van het verzoeningsbloed van onze Zaligmaker verlost zijn, mogen we ons daarmee niet tevreden stellen. Integendeel, we moeten trachten om, al is het in zwakheid, met Hem te wandelen en voor Hem te leven. Zouden wij die zaligheid, die Hij door Zijn eigen werk tot stand gebracht heeft, aannemen en er niet naar verlangen in innige vertrouwelijkheid en gemeenschap met Hem te wandelen? Zouden we ons niet geheel willen onderwerpen aan Zijn gezag in alle dingen? Hoe zou het gegaan zijn met Israël in de woestijn, als zij geweigerd hadden te letten op het geluid van de trompetten? Wat zou het gevolg geweest zijn, als ze zich hadden aangematigd, om zo maar eens samen te komen voor een feest of tot een godsdienstig doel zonder dat God het had verordend? Of als ze opgetrokken waren om verder te trekken of om te gaan strijden, voordat de trompetten het alarm hadden geblazen. Wat zou er gebeurd zijn? Of als ze geweigerd hadden op te trekken, als het blazen van de trompetten hen opriep om verder te reizen of voor de oorlog. Hoe zou het hun vergaan zijn?

Het antwoord op deze vragen is zonneklaar. Laten wij het goed overwegen, want het bevat een les die we wel ter harte mogen nemen. De zilveren trompetten beslisten en regelden heel de gang van het volk Israël. Zo ook behoort nu het getuigenis van God in de Gemeente alles te beslissen en te regelen. Op die zilveren trompetten bliezen vroeger de priesters. Ook nu kennen de gelovigen het getuigenis van God in priesterlijke gemeenschap. Los van Gods getuigenis, heeft de Christen niet het recht te handelen of te wandelen. Hij moet wachten op het woord van Zijn Heer. Zolang hij dit niet ontvangt, moet hij stil blijven. Heeft hij het gekregen, dan hoort hij voorwaarts te gaan. God kan aan Zijn strijdend volk nu even duidelijk Zijn wil meedelen, als vroeger aan Zijn oude volk. En dit doet Hij ook. Weliswaar, doet Hij dit nu niet door geluid van een trompet of de beweging van een wolk, maar door Zijn Woord en Geest. Niet door iets zichtbaars of hoorbaars wil onze Vader ons leiden, maar door Zijn Woord, dat op het hart en het geweten werkt. Niet door iets natuurlijks, maar door iets geestelijks, deelt Hij ons Zijn gedachten mee.

Wees er echter van overtuigd, dat onze God ons Zijn gedachten volkomen duidelijk kan maken en ook maakt met betrekking tot wat wij doen of niet moeten doen en met betrekking tot de plaats, waar wij wel of niet heen moeten gaan. Het is eigenlijk vreemd dat we hierop moeten aandringen — heel vreemd, dat een Christen dit in twijfel zou kunnen trekken of ontkennen. En toch is het zo. Wij verkeren dikwijls in verwarring en twijfel; ja sommigen durven zelfs te ontkennen, dat men zeker kan weten wat de wil van God is ten opzichte van ons dagelijks leven. Dit is een dwaling. Kan een aards vader aan zijn kind zijn wil meedelen tot in de kleinste bijzonderheden? En zou dan onze hemelse Vader ons Zijn wil in al ons doen en laten van dag tot dag niet kunnen bekend maken? Ongetwijfeld kan Hij het. God geve, dat geen van ons ooit het heilige voorrecht mist de wil van onze Vader te kennen ten opzichte van de omstandigheden van ons dagelijks leven.

We kunnen toch niet veronderstellen, dat de Gemeente Gods minder voorrechten heeft, wat betreft de leiding en het onderwijs, dan het volk in de woestijn? Hoe zou het dan

komen, dat men zo dikwijls Christenen ontmoet, die onzeker zijn met betrekking tot hun wandel? Ze missen het gehoorzame oor om het geluid van de zilveren trompet te horen en een overgegeven wil om op die klanken te reageren. Maar, zegt men, wij kunnen toch niet verwachten een stem uit de hemel te horen, die ons zegt: dit of dat te doen; hier of daar heen te gaan; we zullen toch geen Schriftplaats vinden, die ons zal leiden in de kleinste bijzonderheden van het dagelijks leven? Bijvoorbeeld, hoe kan iemand weten, of hij naar deze of die stad moet gaan, en er korter of langer blijven? Wij antwoorden: als er werkelijk lust is om te gehoorzamen, zal de zilveren trompet gehoord worden. Ga niet op reis, voordat die blaast; maar verneemt u het geluid, wacht dan niet meer. Dit maakt alles duidelijk, eenvoudig, veilig en zeker. Dit is het grote geneesmiddel voor twijfel, besluiteloosheid en aarzeling. Laat ieder een open oor hebben en zich van harte onderwerpen aan Gods Woord, dan zal hij zeker al de zekerheid bezitten die God hem geven kan met betrekking tot al zijn daden of bewegingen. Onze altijd zo genadige God kan ons helderheid en beslistheid in alle dingen schenken. Doet Hij het niet, dan kan niemand het doen. Schenkt Hij het, dan hoeven wij het van geen mens te verwachten.

We zullen nu niet verder ingaan op de schone instelling van de zilveren trompetten. We zouden hier nog wel meer over kunnen zeggen, want de trompetten waren niet alleen voor Israël in de woestijn, maar, zoals we zeiden, ze zijn verbonden met de hele geschiedenis tot aan het einde toe. Zo lezen wij ook van het feest der trompetten, van de bazuin des geklanks voor het jubeljaar, van het blazen op de trompetten bij hun offers. Maar we zullen hier nu niet bij stilstaan, aangezien het hier ons doel was te wijzen op de hoofdgedachte, die we in het begin van dit hoofdstuk vinden. Moge de Heilige Geest het zo nodige onderwijs van “de zilveren trompetten” diep in onze harten prenten!

Wij komen nu met onze beschouwing van Numeri aan het tijdstip dat het leger geroepen wordt verder te reizen. Alles verloopt ordelijk “naar de mond des Heeren”. Iedereen naar zijn geslacht, en elke stam volgens zijn banier is op de door God aangewezen plaats. De Levieten zijn op hun post, om elk zijn werk te verrichten. Het leger is volkomen gereinigd van allerlei verontreinigingen. Iedereen kent de eisen die God stelt aan de persoonlijke heiligheid, de goede wil is gebleken in de vrijgevigheid. Dat was hfdst. 1-7. Dan volgt de gouden kandelaar met de zeven lampen, die hun zuiver en kostelijk licht verspreiden. Vervolgens lezen we over de vuur - en wolkkolom, en tenslotte over het tweeledig getuigenis van de zilveren trompetten. Kortom, niets ontbreekt dit leger van pelgrims. Een wakend oog, een machtige hand, een liefdevol hart heeft in alle mogelijke omstandigheden voorzien, zodat de hele vergadering in de woestijn, en elke Israëliet in het bijzonder “volmaakt toegerust” is.

We konden niets minder verwachten. Als God voorziet in de noden van een mens of van een volk, dan moet het wel volkomen zijn. Het is onmogelijk, dat God iets vergeet, waaraan behoefte bestaat, want Hij weet alle dingen en kan alles. Niets ontgaat zijn wakend oog; niets gaat Zijn almacht te boven. Vandaar ook, dat allen, die werkelijk kunnen zeggen: “De Heer is mijn Herder”, zonder aarzelen er aan toevoegen: “Mij zal niets ontbreken”. De gelovige, die werkelijk op de levende God vertrouwt, zal het nooit - nee nooit - aan iets goeds ontbreken. Het arme, dwaze hart beeldt zich misschien in, dat er wel duizend noden zijn, maar God weet, wat wij nodig hebben, en Hij zal in alles voorzien.

Het leger is dus klaar om te verreizen. Maar vindt u het niet vreemd, dat er afgeweken wordt van de orde, die we vonden in het begin van het boek? De ark des verbonds, die in het midden van het leger moest zijn, gaat voorop zodat Jahweh niet te midden van de vergadering blijft, maar zich verwaardigt in Zijn aanbiddelijke genade, een “Voorloper” voor Zijn volk te zijn.

Laten we nagaan wat tot de openbaring van deze genade leidt. “Mozes nu zeide tot Hobab, de zoon van Rehuël, de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij reizen naar die plaats, van welke de Heere gezegd heeft: Ik zal u die geven. Ga met ons, en wij zullen u weldoen; want de Heere heeft over Israël het goede gesproken. Doch hij zeide tot hem: Ik zal niet gaan; maar ik zal naar mijn land en naar mijn maagschap gaan. En hij zeide: Verlaat ons toch niet; want dewijl gij weet, dat wij ons legeren in de woestijn, zo zult gij ons tot ogen zijn”, (vs. 29-31).

Als wij niet iets wisten van ons eigen hart en van onze geneigdheid om meer op schepselen dan op de levende God te vertrouwen, dan zouden wij ons hierover verwonderen en vragen: Waarvoor heeft Mozes de ogen van Hobab nodig? Was Jahweh niet voldoende? Kende Hij de woestijn niet? Zou Hij Zijn volk laten verdwalen? Waren de wolkkolom en de zilveren trompetten niet beter dan de ogen van Hobab? Waarom toch zocht Mozes hulp bij mensen? We begrijpen het, helaas! maar al te goed. Tot onze droefheid en schande kennen wij de neiging van ons hart om te vertrouwen op dingen die zichtbaar zijn. Het valt ons moeilijk om geheel afhankelijk te zijn van God voor elke voetstap van onze reis. Wij vinden het moeilijk op een onzichtbare arm te leunen. Een zichtbare Hobab boezemt ons meer vertrouwen in dan de levende God, die onzichtbaar is. Wij gaan opgewekt en moedig verder, als wij op de hulp en bescherming van een medemens kunnen rekenen, maar wij waggelen, aarzelen en sidderen, zodra God ons roept om in het geloof in Hem alleen voorwaarts te gaan. Dit lijkt erg kras, maar is het niet zo? Is er een Christen, die dit leest en die het niet volmondig zal beamen? Ach ja, wij vertrouwen allen zo graag op stervelingen, terwijl duizend voorbeelden ons aantonen hoe dwaas het is. We hebben zo dikwijls ondervonden, dat vertrouwen op mensen zinloos is; en we hebben altijd ondervonden, dat Gods trouw nooit faalt en dat Hij ons nooit teleurstelt. Maar hoewel Hij ons altijd meer dan overvloedig gegeven heeft, boven alles wat we denken of vragen kunnen, zijn wij altijd geneigd aan Hem te twifelen, en op een gebroken rietstaf te leunen. Echter, de Heere zij geprezen! Zijn genade is overvloedig over ons, zoals ook over Israël. Wil Mozes vertrouwen op Hobab, dan zal Jahweh zijn dienaar leren, dat Hij zelfde volmaakte God is. “Zo togen zij drie dagreizen van de berg des Heeren; en de ark des verbonds des Heeren reisde voor hun aangezicht drie dagreizen, om voor hun een rustplaats uit te speuren”.

Wat een onschatbare genade! In plaats dat het volk een rustplaats voor Hem zoekt, zal Hij dat voor hen doen. Denk het u in! De machtige God, de Schepper van de einden der aarde gaat vooraan in de woestijn, om een geschikte rustplaats te zoeken voor een volk, dat bij elke moeilijkheid weer tegen Hem opstaat en murmureert.

Zo is onze God, altijd “barmhartig, genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid”. Zijn rijke genade overtreft altijd ons ongeloof en onze gebreken. Telkens weer bewijst Hij dat Zijn liefde ver verheven is boven al de hindernissen, die onze ontrouw veroorzaakt. Hij was voor Mozes en heel Israël een veel betere Gids dan tienduizend Hobabs.

Wij weten niet, of Hobab wel of niet meeging. Maar wij weten, dat de Heere meeging: “En de wolk des Heeren was des daags over hen, als zij uit de legerplaats verreisden”. Zo waren ze veilig en beschermd in de woestijn. Hij ging voor de Zijnen heen om hen een rustplaats te zoeken, en als Hij een geschikte plaats gevonden had, bleef Hij daar en spreidde Zijn vleugel beschermend over hen uit, om ze tegen elke vijand te behoeden. “Hij vond hem in een land der woestijn, in een woeste huilende wildernis; Hij voerde hem rondom; Hij onderwees hem; Hij bewaarde hem als Zijn oogappel. Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze neemt en ze draagt op zijn vlerken; zo leidde hem de Heere alleen, en er was geen vreemde god met hem (Dt. 32:10-12).

Overal was dus voor gezorgd volgens wijsheid, macht en goedheid. Niets ontbrak, of kon ontbreken, immers God Zelfwas bij hen.

“Het geschiedde nu in het optrekken van de ark, dat Mozes zeide: Sta op Heere! en laat Uw vijanden verstrooid worden, en Uw haters van Uw aangezicht vlieden! En als zij rustte, zeide hij: Kom weder, Heere! tot de tienduizenden der duizenden van Israël”.

C.H. Mackintosh

***Belangstelling voor een studie over het hele Bijbelboek Numeri?
Lees de ‘Aantekeningen op Numeri’ van deze schrijver,
verkrijgbaar bij info@uhwdw.nl.
Bovenstaand artikel is een uittreksel uit dit Bijbelcommentaar.***